

sig ved den Behandling, hvor Striden stod om Bøiestrafpen, Hjelpepligten og om Omraadet for den arbitrære Straffemyndighed. Med Hensyn til Bøiestrafpen skal jeg ikke nu komme tilbage til Striden om dens tidligere Historie navnlig i Udvalget. Jeg skal holde det udenfor Debatten her, idet jeg kun skal bemærke, at der efter Udvalgets Beslutning er givet Afgang til at kjende Udvalgets Forhandlinger og dets Protokol angaaende disse Sagers Sammenhæng. Men naar det ærede Mindretal nu altsaa gjenoptager Forslaget om at gjøre Bøiestrafpen anvendelig som extraordinært Straffemiddel i Felten og som ordinært Straffemiddel paa Flaaden, forstaar jeg ganske vist ikke den Løstgang, der har lebet dem dertil; thi Et af To; Enten maa deres Opfattelse af denne Strafs Karakter og Væsen være rigtig, at det er en hundst, umenneskelig og uærdig Straf, og er det Tilfælde, ser jeg ikke, hvorledes det vil være dem muligt at gjøre den extraordinært anvendelig ved Søen og ordinært anvendelig for Flaaden; thi, mine Herrer, Matroser ere dog virkelig ogsaa Mennesker. Ordspøget hedder jo rigtig nok: Først Folk, siden Matroser, men det forekommer mig, at navnlig ligeoverfor en Straffelovs Anvendelse maatte dette Princip være gjældende endog ogsaa for Matroser. Jeg maa endvidere gjøre opmærksom paa, at den Opfattelse af denne Strafs Karakter, som det ærede Mindretal nu saa stærkt gjør gjældende, har vistnok ligget det tidligere Folkethingsudvalg temmelig fjernt, idet Udvalget, som i sin Tid behandlede denne Sag i 1876—77, omtaler denne Straf paa en helt anden Maade. Man søgte nemlig da at erstatte Bindestraffen, som Krigsministeren foreslog, ved Bøiestraf, og det gjorde man netop, fordi man ansaa Bøiestraf for at have en helt anden Karakter end Bindestraffen, og man brugte en saadan Bending som, at denne Straf har mest Karakteren af et Hjelpe-middel i Mangel af fornødne Arrester. Paa det Standpunkt stillede Udvalgets Flertal sig dengang, og det forekommer mig, at hele den Betydning, man nu søger at stille denne Straf under, svarer just ikke til det Lys, den da blev stillet i. Jeg maa imidlertid knytte nogle Bemærkninger til denne Strafs Anvendelse. Lovforslagets § 54 lyder saaledes: „Naar Fængselsstraf er forstyldt for Urdener eller andre ringe Forseelser, som i og for sig ikke medføre nogen mærkelig Skade for Tjenesten, bør de første Gange anvendes de mildere Arreststraffe, forinden der gaas over til Fængsel paa Vand og Brød eller andre strenge Fængselsstraffe.“ Det er den almindelige Regel for Straffenes Udmaaling, og man vil altsaa deraf se, at en Straf som Bøiestrafpen, der rangerer med de strengere Arreststraffe, idet nemlig streng Arrest i Bøien endog ogsaa ækvivalerer simpelt Fængsel paa Vand og Brød, ikke vil kunne anvendes for saadanne ringere Tjenestforseelser, ialtsald ikke for saadanne, naar de begaas første

Gang. Det er naturligt, at naar en Forseelse gjentages, saa vil Straffen efterhaanden kunne stærrpes, og man vil kunne gaa til de højere Arreststraffe. Udvalgets Flertal har ikke troet det fornødent, ja, end ikke henigtsmæssigt, at etablere nogen bestemt Straffeskala for Anvendelsen af Bøiestrafpen og sige, at den anvendes i de og de og de Tilfælde, thi jeg har ialtsald for mit Vedkommende den Tro til Anvendelsen af Straffemyndigheden og Domsmyndigheden — jeg sigter derved ikke alene til Krigsretten, men ogsaa til den arbitrære Anvendelse af Straffen — at vedkommende Børnepligtige vilde være bedre tjente med, at Straffeloven ikke indeholder udtrykkelige Regler for den og den Strafs Anvendelse og dens Anvendelse i det og det bestemte Tilfælde. Jeg har nemlig den Opfattelse, som skulde synes at staa i Strid med adskillige Udtalelser, der ere faldne her i Salen, men som i Virkeligheden ikke gjør det, den Opfattelse nemlig — og den er støttet til en hel Del Erfaringer — at det er hverken Domsmagtens, Krigsrettens Anvendelse af Straffene og heller ikke den arbitrære Straffemyndighed, der har givet Anledning til de egenlige Klager, vi høre, det er udelukkende Anvendelsen af Disciplinarmidlerne, og det er saa naturligt; thi at Krigsretten ikke kommer til nogen Misbrug af Straffeloven, det ligger jo i Sagens Natur og i Krigsrettens Sammensætning, der afgiver tilstrækkelig Garanti, men ogsaa den arbitrære Straffemyndigheds Ordning er af den Besskaffenhed, at den naturlig fører til en mildere Anvendelse af Straffelovens Bestemmelser, end det vil ske ved Krigsretten. Jeg søres derved hen til den Forhandling, som har været ført om, hvorvidt det ligger i den Børnepligtiges Interesse, at den arbitrære Straffemyndigheds Virkeligheden indskrænkes. Selv der vil jeg bekjende det som min Opfattelse, at det vil ikke være i den Børnepligtiges Interesse, at denne Straffemyndighed væsentlig indskrænkes, thi det er min Overbevisning, at Anvendelsen af den arbitrære Straffemyndighed gennemgaaende vil føre til en mildere Anvendelse af Straffelovens Bestemmelser end en gennemført Henviisning til Krigsretten; man maa nemlig ikke fortaas Udtrykket arbitrær Straffemyndighed eller Ordet arbitrær, som jo er et fremmed Ord, som ligger os noget fjernt, saaledes, at det paa Dansk skulde betyde vilkaarlig. Det er ikke Meningene med denne Straf; det er ingenlunde nogen vilkaarlig Straf, den er ligesaa fuldt underkastet Straffelovens almindelige Regler, som Krigsrettens Anvendelse af Strafferetten er det, den er ligesaa fuldt underkastet Hovedreglen i § 54 om Anvendelsen af de mildere Straffe fremfor de strengere, ligesom ogsaa de almindelige Regler, der ere givne for Straffens Udmaaling. Og hvad er det saa, det her dreier sig om, Andet end om et fuldstændig jevnsteds Tilfælde med den